

VAN OVER DE IESSEL

oktober 2015

met in disse editie:

- *'Mien vlindertie' deur Herman Kampman*
- *'Harfstsymfonie' deur Fenny Martens*
- *'Weetnietied' deur Corry Overmars*
- *'Et Engelse wark' deur Henk Vos*
- *'Vermuud' deur Riek van der Wulp*

Colofon

•Joargaank 06, Nummer 04

•Utgave: 1 oktober 2015

•Deur: SchrieversBond Overijssel
Iesselacademie
Twentse Welle
Provincie Overijssel

Redactie:

- Henk Vos
- Riek van der Wulp
- Lo van der Wulp

Redactieadres: riekenlo@chello.nl (Riek en Lo van der Wulp)

Webpagina: Wim Holsappel

Lay-out: Diny Kloek en Alien Valk

Foto's: Riek van der Wulp en Marcel van der Wulp,
of een bi-jdreage van de auteur

Volgende editie: 01-01-2016

Inhold

titel	schriever	bladzijde
Veurblad		1
Colofon		2
Inhold		3
Van de redactie	Riek van der Wulp	4
Im Memoriam G F	Bert Wolbert	5
Wie waarn et?	Albert Greveling	6
Sequoiadendron giganteum	Bert Wolbert	7
Strip: Meneer Achterkamp	Kampman en Mollink	8
Mien vlindertie	Herman Kampman	9
Harfstsymfonie	Fenny Martens	10
Dree vassies	Mineke Mollink	11
Een twiede leam...	Diny Groothalle	12/ 13
Weetnietied...	Corry Overmars	14
150 woorden -Herfst-	Henk Hooijer	15
Et Engelse wark	Henk Vos	16/17
Uutverkoop	Femmy Woltman	18/19
Nachtbraekn	Co Mateboer	20
Vermuud	Riek van der Wulp	21
Suja... suja... kiendtien...	Hellendoorn	22
Lange, leste verael...	Diny Kloek	23

Van de redactie...

Et liekt nog maer een paer moand eleden da-k et 'Van de redactie' van oktober 2014 skreve en alweer bi-w een joor værdet. Een vuulbeweugen joor.

Meerdere leden van onze 'Skrieversbond Overiessel' raekten van 't veurjoor uut de tied en net veurdat et VODI-nummer van juli uutkwam bereikte ons et droevige bericht dat ook Georg Frieman was overleden. Georg publiceerde as Twent geregeld in ons blad en wat væderop ku-j dan ook een 'Im Memoriam' vienden.

De zoemer alweer veurbi-j, as in een vluuk en een zucht.

Mien vaejer zee altied al dat de tied zo gauw gongk, maer et kon mi-j as kiend niet gauw genug goan. Now deink 'k d'r wel aandert over.

Onze ni-je VODI ef weer een keur an verskeideneid. Uut alle regio's van de provincie bin d'r bi-jdraegen. Albert Greveling gef een impressie van uut de Rooms-Katholieke kærke van Hasselt en Bert Wolbert over zien oogbejorde moejer. Herman Kampman beleeft de naozoemer in zien 'Vlindertie', terwiel Fennie Martens de 'Herfst' al in dök.

Diny Groothalle en Femmie Woldman ollen eur met kleding bezig, Corry Overmars en Riek van der Wulp bin weer met ernstiger zaeken bezig. Henk Vos zit in et 'Engelse Werk' in Zwolle, maer Co Mateboer is iel wat wieder wæg. Diny Kloek verzörgt dit keer 'Et lange, leste verael'.

Zo... dit was et in grote lijnen.
Geniet van de ærfst met zien bonte kleurenpracht en 't mag oe allemoale goed goan!

Naemens de redactie,

Riek van der Wulp.

In Memoriam Georg A. Frieman

Ik zee hem nog zoa vuur mie as hee, in de tweede helft van de joaren negentig, op zundagmerrag met 'n trein vanoet Woerden noar Boorn kwam um het literaire café Streektaal in Stijl in het Bussemakerhoes te bezeuken. Dan löap Georg vanoet het station noar Oald Boorn en as het mos, um 'n trein weerum te halen, nam ik hem weer met. Altied har hee ne broene aktetas bie zich, met doarin wat literatuur en misschien ok wal ne vlak stoet.

Georg Frieman was nen grooten kerel, bril op, gries hoar en hee löap, duur ziene lengte, luk gedoeft. Georg wol altied geern 'n pröatke maken, meestal oaver ziene schrieveriej en dat hee in in mien geboortedoarp Rossum kunnigheid har. Met völ enthousiasme vertöl hee ok oaver ziene leefhebberiej de Sterrenwacht in Utrecht, woar hee de leu wegwies maakten in de astronomie. In november 1995 was Georg, zounder 'e' löat hee mie weten, een van de eersten dee lid wörden van 'n Schrieversbond en was der aait bie as wie bie mekaar kwammen. Georg schreef veural gedichten. Ziene gedichten wadden meestal van nostalgische aard en hee wus doarmet de leu te raken. Zee hadden hoast altied van doon met ziene jeugd in Twente. Um te können publiceren in 'n Moespot en later in 'n Bodbrief wörden hee lid van de KTS en later doo het digitale tidschrift 'Van Over de Iessel' oetkwam was Georg nen vasten leverancier met ziene gedichten. In het januarinumner van 2011 stelt hee zich doarin vuur. Georg is in 1935 geboren is Eansche en gung in 1957 noar Amsterdam um te goan wearken bie het spoor. Dat hef hee bienoa 40 jaar doan. Ok har hee connecties met de Twentse vervoersmaatschappiej TET en schreef doar vuur onder 'TET-Historie' in het personeelsblad. In dee tied schreef hee ok al stukkes in het Twents dee hee noar hoes hen stuurden. Georg woonden al joaren met ziene vrouw Duus Bakker in Woerden. Doaroover geet ok het gedicht 'Mien wicht' dat hee in 2011 pubiceerden in VODI en hierbie is doan. Hee löt ok ne dochter en kleanzön noa en völ verdreet hef hee had noadat zien zön Hajo zo'n zes joar ledden oet de tied is kömmen. Georg Albert Frieman was Koninklijk onderscheiden met de Eremedaille in Goald verbonden an de Orde van Oranje-Nassau.

Bert Wolbert. -Oldenzaal-

Mien wicht

Mien wicht, as wi-j straks haand in haand
op stroat doar loopt zo stief en krom
en nauwlijks nog veuroet kunt kommen,
dan ploagt oons wal den oalderdom.

Mien wicht, as wi-j straks dan zo oald
en meu bint en zo ofgedoan,
loat oons dan toch tevreaden wean,
ondaanks dat't lief nich meer wil goan.

Mien wicht, as wi-j straks mettertied
hoast niks meer kunt oonthoalden,
dan brech dat oonzen leaftied met.
Dat he'j wal vaker met dee oalden.

Mien wicht, as wi-j straks op het lest
in zo'n verzoargingshoes bint zet;
loa'w hoppen dan nog met oons beiden,
dan vaalt het leaven doar vast wal met.

Mien wicht, as ik now oaverdeank
hoo't straks met oons zal goan wallicht,
weet, wa t der dan ook mag gebeuren,
dow bis en blifs toch aait mien wicht..!

Georg Frieman -Enschede-

Wie waar'n et?

**Wie bin, in olde tied'n
de mensen toch e-westdie al die ni je woord'n
zo vaste in ons lee'm ebt e-perst?**

**Wie waar'n et die toen en ier,
waor wi j nog mit de geest'n
en de angst'n leefd'n
veur overval en noodweer beefd'n
die, mit God en de toekomst gaangs
ons zo verlúst'n van de angst
veur eeuwig en altied verdoemd te weez'n?**

**Die toen, in dizze mooie stede
een Gods'uus bouwd'n veur 'un bede
ier greuide, deur de eeuwen 'en
'un eigenste 'Jeruzalem'.**

**Zodat, ondaanks de karkelijke twisten
en zoveul politieke listen
nog steeds, straks weer opni-j
in Hasselts heden
die stemmen klinken uut 't verleden
van 'un, die mit veul Godsvertrouwen
'ier toen 'un 'Heil-ge Stede' bouwden.**

Albert Greveling -Zwartsluis- Rooms Katholieke karke van Hasselt.

Sequoiadendron giganteum

Het is vandaag dinsdag 30 juni 2015, daags noadat mien moder honderd en een joar is wörden. Ik zit hier in het Abraham Ledebor park in Eanske evven oet te rōsten op 'n beanke onder 'n scha van nen onwiezen Mammoet boom, joa want zoa neemt ze de Sequoiadendron giganteum in het Nederlands. Miene racefiets heb ik teggen de baank anzet. Joa, gigantisch dat is hee. Den boom is wal zeaven en nen halven meter in umtrek en zo'n 35 meter hoog, tenminste dat steet der op het brōdke. Veur mie op de wear an 'n raand van 'n viewer lōp ne vrouw met 'n kleen keend en zee wis het junkske op de eanden dee in het water zwemt. Hee hef der plezeer an, schatert het oet. De eanden meender, want zee goat met vōl lawaai leag oaver het water op de vlocht. Twee kerels van in de zeavendig, woarvan der een ne knalroade boks an hef en 'n aander ne sigaar rookt goat zitten op twee iezeren, road geschilderde ligsteul. Het is evven luk balanceren mer dan zit ze ok. Nen geeteling boaven in nen beark zingt zien hoagste leed en nen hardloper rent oaver het pad langs 'n viewer. Ziene fel greune schoon flits in het zunleucht. 'n Park zoas 'n park heurt te wedden. 'n Geveul van rōst koomp oaver mie en ik loat miene gedachten goan oaver gistermerrag. Honderd en een joar, wat ne leaf tied. En zoa te zeen nog good gezoond, zōlfs mangs luk ondōggend. Wie zatten gisteren in 'n noamerrag met de hele familie mooi bie mekaar onder de twee roade beuken bieziens van ear hoes. Het hoes woar zee bienoa 65 joar hef woond en ik ok bin geboren. Dee roade beuken, mien vader hef ze milden joaren veertig op disse stie pot, magt der ok wedden. Ie hebt wal twee leu neudig um ze te umvatten. Mooi in scha. Mien moder dōt, umdat wat striepen zunleucht op ear schient 'n streuien zunneheudke op en hef vōl plezeer umdat ze der complimenten oaver krig. Ik maak ne foto.

Toch zit wie hier allemoal met 'n bepaald geveul dat nich wōrdt oetsprōkken. Mien moder wet het mangs nich meer allemoal zoa good, zee verget vōl en wet ok alle namen nich meer van de kunnigheid um ear hen. 'n Verschiensel dat oe op zo'n nen oalden dag kan oaverkommen. En dan is het nich verstaandig ear alleen in hoes te loaten, ok al komt der daags ok zoavōl zusters oaver de vloer. Het kan 'n moal mis goan. En doarum geet ze disse wek verhuuzen noar 'n verzorgingshoes in Deannaakamp. En dat gef toch wal 'n vrōmd en weemodig geveul. Vot hier, vuur altied! Ik heb der meute met. En of het zoa wedden mot zee ik hier op het beanke vuur mie weer de beelden van 4 december 1958. Ik was good tien joar en ok toen mosten wie verhuuzen vanoet dit zōlfde hoes noar 'n aander hoes in 'n aander doarp, good 6 kilometer wiederop. Dree joar later bin wie goddaank weerum kōmmen. Mer ok toen veulden het an as votgoan oet ne vertrouwde omgeving en vertrekken noar het onbekeande. En dat geveul heb ik, hoo doar ok, now weer. Verdreetig, mer toch ok wal weer, as ik het nōchter beredeneer verstaandig. Doo, op den koalden decembereoavond in 1958 gungen wie allemoal in nen lossen vrachtauto, met 'n helen agosie der achterop verhuuzen. Mien vader zat achter in 'n lossen bak umdat der in de cabine gen plaats was. Ie verget dat nooit weer. En dat heb ik now weer. Hoo zal het ear doar bevallen? Mot ie ne vrouw op zonne leaf tied dan nog zoa ploagen. En as het nich geet wat dan? Al dee gedachten goat duur mie hen. Der koomp ne buij opzetten, het wōrdt zwart an de locht. De zwoare tek van de Sequoiadendron giganteum goat in kadans op en daal. 'n Oalden boom kan het an, steet steark op oale grond. Oale beum mot ie nich verpotten! Ik mot glimlachen, pak rap miene fiets en goa in gedachten op hoes op an. In 'n bos, wiederop steet an de weg ne grote transportbus met doarop de tekst: 'Lekker Loslopen.nl'. As ik 'n hook umfiets loopt mie zo'n tien lopslopende honden hoast van de fiets. Ik bin weer bie de les.

Bert Wolbert -Oldenzaal-

meneer Achterkamp

© JK

© JOHAN & KRIS

Mien vlindertie

*Mien vlindertie fladdert rustig voort
het kan niet stille zitten.*

*Het vlog noar 't zuuden en noar noord
van de broenen noar de witten.*

*Want zij is vriej en zonder baand,
as een spöls en vrolijk kind.*

*Umdat de bloem 'n in 'n aander laand
ook lekker zuute bint.*

Herman Kampman - Hellendoorn-

Harfst Symfonie

De zömmer den lik a hoast veurbiej
 Het is now nat en kolt
 De zonne löt zich neet meer zeen
 Ziej is now helmoal vedween
 Achter de wolken diej zich voald.

Mar laankzaam kump de harfst in zich
 Iej ziet det in de natuur
 De blaagiejs krult a umme zo gangs
 En veugeltrek den ziej a mangs
 Bij tied is de wind a guur.

De harfst is as een scheeldersdook
 Met nen laandschap boont ekleurd
 Van broons noa rood en gel en gold
 Oonder een luch zo strak en kold
 Woar iej de gaanzen heurt

De rozenbottels kleurt zik rood
 En ekkels loat zik valn
 Den vrogge harfst in de natuur
 Zet de liesterbesse a in vuur
 Met rooie liesterkraln.

Noa de zömmer ko-j noa trugge velang
 Met det zo angeneame weer
 De zunnewaarmte op oew gezich
 Oew koestern in zien waarme lich
 Mar n' harfst brech ummekeer.

Fenny Martens -Hellendoorn-

Dree vassies van Mineke Mollink.

D'r was eens 'n glaassien det vun zichzelf halfvol. Ziej keek met schune öogies noar 'n glaassien 'an de rol'. Det lalde en det bralde en zung: kiek ma 'k bin vol!
Ma oons halfvolle glaassien zea: feesvieren hef zo gin zin, kiek eerst eens kritisch noar oezelf met zo'n bettien onderin.

D'r was eens een mooi köttel-peertje, den vuul'n zichzelf 'het heertje'
Zien stökkie stun zuver rechop en wat noar boav'n zat 'n mooien knop.
He-j glum van trots det kleane peertje, ma 't verhaal hef nog 'n akelig steertje...
Hej kreeg 'n gél blad vlak veur zien neuze en zo bleef hej veur aaltied...
Tweede Keuze!

D'r was eens 'n kleane karkien veur kleingelevigen. De karkdienst was doar aaltied feest, d'r hung zo'n amicale geest! Ziej zungen vrolijk van "Hosanna". Ma ok van "Lang leve oonze Anna..."
Zo zat er weinig samenhang in hun gezang.
Het kleane karkien zèlf vun het verdarfelijk en dach:
Geleuven ?, 't lik wè arfelijk!

Een tweede leam veur Crèpe de Georgette

1953

De zachtgrieze rolle lig in eene van de vakken van 'n manufacturenwinkel. De rolle is verpakt in stevig broen papier. Op 'n mooien dag veur in mei wördt het lich. Het papier giet lös en de stof wördt uut e'rold op de brede toonbaanke.

'Deze is pas binnengekomen, echt iets nieuws en bijzonder mooi!'

Behoedzame haande plooit het weefsel en striekt het weer glad.

'Als je er wit onder draagt komt het ingeweven bloemmotief nóg mooier tot z'n recht!'

De stof wördt in de heugte e'tild en het bloemmotief licht op deur de noe onderliggende witte stof.

'Ooooh wat is dit mooi!' een enthousiaste jonge stemme.

'Ik vinne 't völ te niejmoods, völ te dunne en te lich, ku-j niet better gewoon donkerblauw nemm'n of donkergries, det doet de meesten.' Een wat oaldere stemme, gematigd.

Maar heur, 't pleit is al beslecht: 'He-j ook mooie patronen?' weer de jonge stemme.

En zo wörden de rolle zachtgrieze Crèpe de Georgette in de doarop volgende weken transformeerd tot 'n feestelijken trouwjurk, natuurlijk mét 'n witten onderjurk. Völle kleine ploogies, secuur ofgewarkte nöagies en zorgvuldig gefestonneerde kneupies maken het tot een bizunder mooi geheel.

'n Jurk völ soepel um het lichaam van de jonge bruid. 'n Plaatie!

2008

Viemviefstig joar later. In een kaste op zolder hangt 'n oalen jurk van vaalgrieze Crèpe de Georgette. Ooit was 't 'n trouwjurk, maar wie det niet weet zol 't niet geleuven. De stof is nog heel, maar oogt dof en verkleurd, hier en doar zit noaden lös en op de kneupies zit lelijke roestplekkies. 'n Jurk lik doar vergetten in de kaste te hangen.

Voetstappen op de trappe, ziej komt korterbiej. Een jonge stemme: 'Oma, woar mu-k zuuken, disse kaste?'

De kastdeure giet lös: 'Heeeej, wat is dit!?'

'n Jurk wördt met 'n zweai uut de kaste e'haald en an 't daglich e'brach. Het duurt effen veurdet de aandere, langzame voetstappen ook kortbiej bint en dan klinkt het: 'Och kind, det in mienen trouwjurk, den he-k aaltied nog bewaard.'

'Ooooh wat mooi! Zol ik 'm meug'n gebruiken?'

'Kind toch, zo vaal en oalderwets! Teengwoardig trouwt ze toch allemoale in zukke mooie witte jurken en dan zol iej in zo'n oal'n griezen....'

Maar het pleit is al beslecht: 'Ah toe oma, mag ik 't proberen? Dan kieke wiej o-w 'm mooi op kunt pimpen, ik zol 't zo leuk vinden um oewen trouwjurk te dreagen!'

En zo kon 't gebeuren det de viemviefstig joar oalde trouwjurk van zachtgrieze Crèpe de Georgette met behulp van vaardige haande um wörden e'töverd tot een vrolijke bruidsjaпон. Secuur wörden der hersteld, e'wassen en e'streken. De oale kneupies wörden met völle liefde en geduld vervangen deur kleane, zachtglaanzende parelkneupies. Het bloemmotief in de stof kwam vanniejs tot leam deur een niej wit onderliefie en een mooie witte wied uitstoande petticoat.

'n Jurk völ soepel um het lichaam van de jonge bruid. Stralend!

***

Woar gebeurd: mien dochter was op bezeuk bie j mien moe en ziej kreeg van mien moe het verzeuk um eam met te goan noar boam um wat op te zuuken op zolder. Toevallig kwam ze toen de oalde trouwjurk tegen, ziej zol trouwen in juli 2008 maar de jurk mos nog uut e'zöcht wörden.

Noa den dag dus niet meer, ziej had heur keuze e'maakt! Wiej waren wel bezorgd of de bruidegom het wel mooi zol vinden, maar mien dochter niet en ziej kreeg geliek: hij vun 't ook prachtig!

Hij had op anwiesing van zien bruid e'zorgd veur een bruidsboeket met anjers (net as mien moe had).

Mien beide oalders hebt het huwelijk van hun oaldste kleindochter nog meugen metmaken, een dankbare herinnering!

Diny Groothalle -Den Ham-

Mi-jn oldste zussien wordt àl àrger dement.
Joaren terugge wus ze et al wel, mar de leste tied goat ze slim achteruut.
Ze woont now in de verzorging. Alle daang goa ik een uurtien noar eur toe, doar
kan ik eur bli-j met maken, al wet ze as ik weg bin niet meer de'k ewest bin.
Zie zit in eur weetniettied.

Weetniettied

Een eufd vol
wazig witte vlekken
warrige weetniet plekken

Ie wussen 't al zo lange
mar liet niemand oen verdriet zien
of toch, enkelt, effm?

Dan, kort
paniek!
Ie beseffen
et wordt onvermiedelijk
oen weetniettied.

Disse wazige wereld
mak oe in de warre

In goeie momenten
vroag ie oe of;
oe lange zal disse
onzeker-eid
disse weetniettied
nog duren?

Corry Overmars -Hasselt-

Et onderdruftig woorden verael...

Harfstkleuren.

Zij vuult het in heur lief.

De harfst zal nou niet lange meer op zich laoten wachten.

Mit het verkleuren van de bomen, verkleurd bij heur ieder jaor de stemming van fris gruun naor somber, dor, grauwgries.

Wanneer het leste blad evallen is en de bomen d'r as dood bij staot, is bij heur ook de sapstroom tot stilstand ekomen.

Innerlijk kold, leeg, levenloos.

Dizze periode ervaart ze elk jaor weer as het zwaorste, het verdrietigste, het meest angstige.

Dit is het moment dat ze nog niet zover in zichzölf gekeerd is dat ze heur ziekte herkent en beseft waor dit ononkoombaar toe zal leiden.

Ze wil d'r niet meer tegen vechten, d'r is toch gien vechten tegen. Gien pillegies, gien therapieën. Niks van dat alles. Hoe eerder zij het diepste, het gevuulloze punt bereikt, hoe liever het heur is.

Openeumen. Heur man en kiender niet meer tot last.

Henk Hooijer -Zwartsluis-

Et Engelse Wark

Straaljagers maakt condensstrepen in de lucht.

Volgens Tom bint dat Belgische vliegtugen die dat doet umdat de piloten aandere de weg noar huus niet weer trugge kunt vin.

Wi-j bint met de skrieversklub in het Engelse Wark. Een mooi park in Zwolle an de lessel. Vanof de plekke woar ik zitte ku-j an de linkerkaante in de verte een spoorbrugge zien liggen. Hoe lang as die brugge is en hoe lang as die brugge doar al lig weet ik niet.

Vaste al een hele tied want het is nog zo'n gietiezern vakwarkbrugge die ze vrögger maakten.

Ik vroage mi-j of hoeveule ménsen doar al overhen è-goane bint. Zul dat ten noaste bi-j nog te achterhaaln weez'n.

Is ök niet zo heel belangriek natuurlijk mar ik as dom mense stelle nów ien moal zukke vroagen. Wat dichterbi-j ligt de brugge die d'r veur zorgt dat ie zonder natte voeten noar Hattem hen kunt.

lene strepe auto's achter mekare zorgt veur een altied duurnd geluud, geroas van et verkeer dat argens noar toe wil of argens vandoan komp. Ik bedénke dat deur mi-jzelf ök vake zukke herrie è-maakt wordt. In zo'n park woar as wi-j nów zit mut in feite de stilte overheersen. Mar affijn, mien aandacht wordt alweer argens aandere hen è-trökken. Een aantal ménsen met honden giet an mi-j veurbi-j. Een verderop haalt ze uut een skuurtie wat zo half in de bossies stiet wat attributen. Een paar poalties, wat plaanken en meer van dat soort ding.

Ze wilt een parkoers uutzetten begriep ik.

De hondties mut doar overhen, onderdeur, umhen of op een trappie klim en al zuk soort zaken meer. Eerst bint de kleine hondties an de beurte.

De eigenaars doarvan bint bijna allemoale vrouwen. En dat klopt ök wel met wat een kennis van mi-j is een keer zei. 'De elligste vrouw'n hebt de kleinste hondties, wi-j hebt gien hond zee hij d'r zachies achteran'. De bazinnen roept, fluit en proat tegen die hondties wat ze mut doen. Of ze doet doet et zulf veur.

De dierties zie-j dan kieken en zich ofvroagen, wat as ie an't doen bint weet ik niet, mar ik zie et nut d'r niet van in.

Pas as et bazinnegie met een stukkie leverworst veur de dag komp wilt ze nog wel is doen wat van ze è-vraagd wordt. Ik vroage mi-j op dat moment of, wie as wie wat leert. De bazinnen hebt et parkoer wel drie keer zo vake lopen as de hond. Nou ja as ze d'r plezier an hebt woarumme niet. Ze blijft er in ieder geval warm bi-j, want zo hiete is et niet al skient de zonne nog wel. Eem later giet er een dikke grieze wolke veur de zonne langs, et is direkt een stuk frisser. Et water van de lessel is doardeur ök drekt een stuk donkerder. Niet meer zo vriendelijk as eem doarveur. Et water neudigt zo ök niet uut um te goan zwem. Ik zwemme overigens nooit. Ök niet as et water wel uutneudigt. Behalve umme te doesen en veur de koffie, is water an mi-j niet besteedt. Sinds ik zo'n twintig joar geleden veur mien beroep de laatste zwemles hebbe geem, heb ik gien water in een zwembad meer smerig è-maakt.

Veur mien huus löp de Dedemsvoart en et water dat in de Voart zit gebruik ik umme 's morngs te kieken of et wel of niet regent. Verder zul ie mi-j niet over water heurn proaten. Vissen doet ze ök nog wel in de voart. De buren en ikke en de kinder deun dat vrögger ök. Veurige weke hebt ze bi-j mi-j veur et huus de Nederlandse Panlatviskampioenschap organiseerd. Kiek dan heb ik veur een paar uurties wel weer lol an water. Ök hebbe wi-j as buurte op een zoaterdagoamd nog late, water noar de Voart è-dragen. Dat kwam zo: D'r lag dat winter al een paar weken ies in de Voart.

En dat gef een bulte gezelligheid. Skaatsen, met een sleegie rieden. Kroampies met sukelademelk en snart natuurlijk Mar deurdat ze mussen schutten kwam d'r nog wel is een baste in't ies. De kinder die kwaam dan met heur skaatsen in zo'n baste en veuln de knien of wat aandere kapot. Dat was dus janken natuurtlijk. Toen hebt wi-j as buurte of è-spreuken dat wi-j met mekare die

bastenzoaterdagsoams met warm water vol zult gieten zodat de basten mooi dichte zult smelten. Iederien had een boiler van honderdvieftig liter in huus en dat keer zesse. Wi-j hebt toen de kinder allange öp bedde lagen, 's oams late in een paar uur met zo'n tien keerls en vrouwen ongeveer duuz'nd liter water in de basten è-geuten. Een boele plezier had met mekare en een borrel na gedoane arbeid natuurtlijk. En met een voldoan gevuul noar bedde. De aandere dag, inplase dat de kinder mooi kun skaatsen dooin et veur et vaderland weg. Toen was ik dat warme water kwiet. En had ik toen ök royaal niks meer met water. O ja, de wasse doe ik ök nog wel in water, de koppies en de sköttelties ök natuurtlijk net zo as mien börden en de pan. Verder heb ik gien belang bi-j water. Wel op de tune as et oardig dreuge is en ök umme mien plavuizen in huus te skrobb'n. Verder magt ze um mi-j et water wel hoaln. En de W.C deurspuuln doe'k d'r ök met natuurtlijk. O.K. Mar verder niks. (of bin ik nog wat vergeten?) Toen ik mien uitspraken in et verhaaltie noaderhaand nog is deur è-lezen hadde, dacht ik, wat doe ik toch basses völle met water. Wi-j mut doar gek met- en heel arg zunig op wezen. Goi-je, rare Tinus a'k binne, ik hebbe ja onwies völle met water. Juust wel.

Henk Vos -Hoogeveen-

Uutverkoop

Langzaam wordt et gedien van de paskaemer an de kaante escheuven. Bi-j de dame die teverschien komp pieren kleine zweetdruppelties op de neuse. Et eufd rood as een biete en een vraogende blik is op eur toeschouwers ericht. Gien iene zegt eerst wat.

Dree paer ogen nemen eur nauwkeurig op.

”Now, zeg ies wat? Hoe vien ie et? De kleuren pasen goed bi-j enaander is ‘t niet?

De rok mooi op lengte docht ik zo.”

Man en dochters kieken naor vrouw en mam alsof die een metamorfose ef ondergaon.

De reactie van de dochters is precies zo mam het zelf graeg had ezien.

“Stiet goed eur. Et mek joe slaank mam. Moe-j drekt doen.”

Manlief zegt eerst niks en bekek zien zien vrouwe vanof een ofstaand. Mit een bedaenkelijk gezichte zegt hi-j:

“Mm, is er ook een maote groter. ’t Is wel wat strak hè.”

“Ja, eigenlijk vien ik dat ook,” en mitien lop mam naor een spiegel en streelt mit eur haanden langs eur heupen. Dri-jt zich nog ies een paer keer omme, trekt de boekspieren nog ies wat strakker an en komp dan schienbaor tot de ontdekking dat eur postuur niet meer in de trouwjurk zal pasen.

“Nee, ’t is mi-j toch te strak om ’t lief. Mode of gien mode, ik mot dit niet.”

“Et stiet aanders goed mam,” proberen de dochters nog ies weer, beider veurkeur uitsprekend en om eur mam te overtugen dat ze een geweldige moderne ankoop zol doen. “Ie worden er gewoonweg heel slaank in.”

“Wat fijn hè om mit dochters te gaon winkelen,” zegt een passant die al meerdere rekken mit rokken, broeken bi-j langes is ewest en staon blef bi-j et rek waarop de aanbieding: ‘Twee halen, één betalen.’

“Ja ’t is bar gezellig maar zo of en toe ku-j ze er maar beter niet bi-j em-m,” gef ze as antwoord en mitien lop ze naor eur man.

“Now, toe, zeg ie er ook ies wat van. Hoe vien ie dit. Zeg ies wat.”

“Wanneer ie dit mooi vien-n, kopen!”

“Ja maar,” twiefelt ze, “et rokkie zit aandere wel goed en de pries stiet mi-j ook wel an maar of dit mi-j now wel zo mooi is. Wel wat an de krappe kaante is ’t niet ”
 Eur haanden gaon nog ies weer over een paer zichtbaore bobbels rond eur lief.
 “Ik zee net al, is er gien maote groter. Gewoon kieken en pasen want et mot joe drekt anstaon want morgen koemen wi-j hier niet weer,” gef de man eur as antwoord.
 Dat maotie groter zat volgens pa en ma veule beter al was dit niet de keuze van de dochters maar tevreden over de ankoop lopen ze naor de kassa.
 “Ik eb niet zoveule los geld bi-j mi-j.”
 “Ie em de betaelpas toch wel?”
 “Nee, die e-k thus elauten want dan kun de zakkenrollers die niet van mi-j pikken.”
 “En as ik now niet bi-j joe was hoe zol ie dit dan willen betaelen?”
 “Och, dan had ik dit niet iens ekocht, maar betael now maar. Ie em de pinpas toch wel bi-j joe. Dat is toch ook goed.”

De man aelt zien portemenee teveurskien en even laeter lopen ze alle viere opgeruimd de winkel uut. Zeer tevreden over de veurdelige ankoop zo-j wel daenken maar et kan ook wezen dat manlief er nao dizze morgen schone genoeg van ef en heel wat aandere daenkt. Uut winkelen gaon mit vrouw en dochters... veureerst maar niet weer.
 En de dochters... Die hadden eerder al heel wat aandere zien hangen hetgeen ze ondertussen an mam hadden laoten zien, maar een ofkeurende blik was veur beiden genoeg ewest om op dizze dag hier van of te zien.
 “Cool en vet” eurde ik net nog zeggen toen ze al op de straote stonden.

Femmy Woltman -Giethoorn-

Nachtbraekn

Et otel an de raand van Verona ziet er Italiaans uut.
 Oge muurn van grieze bakstien, vuule kleine raemn.
 De ingaank is van glas en de skoefdeurn goan geruusloos lös as ek nor binn goa.
 Et ziet er verder niet erg gezellig uut, mer dat kan mi-j niet zovuule skeeln.
 Ek blieve ier mer een nacht en mörnochtend goa ek weer verder nor de klaante in de buurte.
 Door ek bi-jtieds een ofsproake.
 Et maegien achter de baelie is vriendeluk en skref mi-j in.
 Ek ad gien kaemer eboekt en doorumme waa'k bliede, dat ek nog terechte kon.
 Met et sleutelkötien in 'd aand bi-k met de lift nor boom egoan. Ek was bliede dat er een lift was, want ek was aepezat.
 Op de overloop van mien etage keek ek over de stad èn.
 An de orizon oge bergn en de emel was rood van de ondergoande zonne. Prachtig.
 De kaemer zaag der keurig uut en mien koffer laegde ek op een rekkien.
 Eem wassn en dan nor et restaurant. Ek ad onger.

Et is ongeveer neengn
 uur a'k weer op de
 kaemer terugge bin.
 Ek skoeve et kötien in
 et slot en goa nor
 binn.
 Ek loate mi-j op et
 beade zakkn. Neks te
 klaegn, et vuult prima.
 Noa een poosien leag
 ek in baede en valle in
 sloap.
 Mer opiens, teegn
 middernacht, eur ek in
 mien sloap de deure
 lösgoan. Ek skrekke
 wakker en spitse skerp
 mien oorn. Et legt van

de gaank velt nor binn.
 Ek eure iene de kaemer inskuuflen en dan get et lecht an..
 Ek skiete rechtop.
 An et voetneinde stet een oldere eer met een koffer...
 "How", eur ek, "what's that?"
 In zien aand ölt ie ook een sleutelkötien, woormee as i-j mien deure van slot ef edoan..
 "Sorry", röp ie, "it is a mistake!"
 I-j verdwient, mer ek skiete mien baede uut en zette wel een stoel onder de deurklinke.
 Ek duurde wel een iele tied, veur ek weer in sloap veul...

Co Mateboer -Genemuiden-

Vermuuid

'k Bin zo verskrekkelijk muu,
 zo ol en leeg van binnen,
 iel slim en iel intens
 zodat mien zinnen
 't vertekken um opni-j weer te beginnen,
 'k bin zo verskrekkelijk muu.

Verleureneid ef eftig toe'eslaegen.
 Mien geest doolt wat verlopen in mi-j rond.
 Et evenwicht is nog niet weer'evunden
 'k bin nog labiel, verangewierd, e'skunden,
 beskaedigd, slim van slag, verwond.

Ek bin zo gæk met oe, maer toch
 ie waarn zo'n kleverklaster,
 nee, 'k vuul mi-j niet bezwoord
 et is gien laster,
 oen claimen past beslist niet in een raster,
 maer olde mi-j verniemelig, volledig uut.

'k Eb 't altied as belemmering evuuld,
 een last, een bongel an mien bien.
 Ie öngn soms zo zwoor umme mien als.
 Bi-jtieds kreup ie zo diepe in mien vel,
 zo diepe, dat ek leke wel
 mi-jzelf niet meer,
 maer een verleuren zelf.

Now goa-j al daegen laangk
 gestoag oen eigen gaangk.
 Bi-j tieden stærk, bi-j tieden maank.
 Ie koersen wankelend noar oen doel,
 maer ie doen 't zelf,
 dat skeelt een boel.

Mi-j is now eindelijk wat rust' egund,
 mien zwoor vermuuide geest erstelt wel weer.
 Aa-j iens 't gelopen spoor weer biester bin
 en ie stoan wiefelend weer an 't begin,
 kom dan gerust, ek elp oe nog een keer.

Riek van der Wulp -Genemuiden-

Suja suja kientien...

*Osse-Bosse-Teune-
Varkenties onder de beume.
Lenties in de waeterplas.
'k Wel dat onze Mientje:
Groter was!*

-Hessendoorn-

Want dieren bint mangs net as meansen...

Ziej zit doar al eam te wachen.

Netties op een rieggie. De mussen op 't kökkendak en de brutoale eksters op 't raantie van de garage.

De köppies vol verwachting e-keard op de achterdeure.

Wanneer zol 't geknars van nen slötel antwoord geven op ear hongerige buukies?

Zoas altied hebt de mussen wear 't hoogste woord.

De leste nieggies en roddels vliegt oaver en wear.

“Die valse katte van de oaverkaante leup vannach ok wear rond te loeren, hebt jullie em ok e-zeen?” “Ik heb gien ooge dichte kunn'n door.” “Hef ie der wear wat te pakken e-kregen...?” “Nee...?”

“Wat 'n geluk, die drie kleinties van gisternach...och och wat 'n toestaand.”

“Kiek toch es hoe treurig die oalen doar zit te kieken.”

“Gien wonder toch, ear hele gezin is in ien kear halveard...!”

“Hef Mientie noe al wat jongs in 't nös of zit ze nog aait te bruun?” “Het zal noe toch nen kear tied wödden dach ik zo!”

“He Mans...!!!” “Woar is Dientie?” “Wat zeg iej ....?” “In 't nös e-bleem ... nog aait slech te passe?”

En zo kwekt en roddelt 't mar deur.

An de aandere kaante zit de eksters, stief nöast mekaar, de goed gevulde witte buuke steekt greuts veuruut. De vrogge mornzonne schient op ear glaanzend blauw-zwatte vearenpak. Ziej ziet er deftig uut totdat ze den groten snavel lös doet...dan kump der toch een lilluk geschetter uut, niet um an te hören!

Met de mussen vergeleken bint ze dikke in de minderheid.

Va, moe, en twee ondeugende wichter. Ziej hebt ear huus helemoal in 't boavenste töppie van nen

barkenboom en van doaruut kunt ze alles oaverzeen, een geweldigen uitkiektoarn!

Mussen, mezen en vinkies, ziej vindt 't mar onderkroepsel. Dat hokt en huust mar met mekaar onder dakpannen in heagen en kouwgies.

“Pas op wichter, ik heure wat”, schettert pa ekster. “Noar 't nös, rap, maak da-j vôt komt.”

Met völle gekras en geschetter fladdert ze hoge 'n boom in.

Uut 't huus komt zachte geluuden. Ears wat geknars van nen slötel den in 't slot umme e-dreadid wördt...de deure geet lös en der kump ne vrouwe noar buuten. In heur haande hef ze een schaalte met fien gesneden broodkössies en vogelzoad. Ziej strooit 't uut bie de beide vogelhuusies. Dan hang ze wat vetböllegies en een pindanettie op.

Met argusoog'n wördt al heur beweagingen van boavenof nauwkeurig in de gaten e-heulen

Woar is zometiene 't lekkerste happie te halen?

Oale Opoe Gieteling is wear 't earste.

Ziej dörft vlak bie dat grote vrouwmeanse te komm'n en pikt alvaste een keezekössie vôt.

“Doar he-j dat drammerige zwatte merakel ok al wear, aait met 'n snavel veuran”, schettert pa ekster. “Doar goat oonze keezekössies”, snottert de twee eksterblagen. “Wear te late, woarum mu-w ok altied wachen?” “Wiej kunt doar toch ok wel veuran goan zitten?”

“Der zit aait mar nen paar keezekössies tussen en die bint juist 't lekkerste.” “Dat geet altied an oonzen snavel veurbiej”, zeurt 't jonge ekstervolk.

“Iejluu mut nog völle learn”, krast pa kortof, nemt noe mar van miej an dat die grote tweebieners liever dat kleine grut um 't huus zeet hippen dan oons soort, ziej ziet oons neet gearne, ziej vindt oons te grof en te groot en wiej hebt tevölle lawaai um de hoed, a-j es wussen hoe vake ik al rottigheid noar de kop e-gooid heb e-kregen....”

“Doarum, ik zegge 't oeleu nog mar es een kear, blief bie ze uut de buurte want dat volk ku-j niet vertrouwen.”

“Kiek doar goat de mussen en de mezen ok al, a-w nog langer wacht blif der niks mear veur oons oaver...kom loa-w.....”

De twee ekster wichter hoalt van schrik iniens nen snavel stief op mekaar.

“Wat zu-w noe krieggen?” hikt moe ekster verschrikt.

In de mussen kolonie wördt 't ok onröstig, de meesten zuukt een veilig plekkie in de coniferen en kiek met argusoogn noar 't monster.

Een groot hoarig beest klimt behendig noar beneden en dut zich tegood an al dat lekkers woar oonze gevederde kammeroaden al zolange op zaten te wachen!

“Verhip”, giebelt opoe Gieteling: “Woar kump den hoarigen acrobaat iniens vandan?”

“Uut nen boom, hij kump uut nen barkenboom”, fluustert Mans Musse:” 't Is Eggie Eekhoorn.”

“Kiek em es vretten”, snibt iene van de ekster jong's. “Der blif niks veur oons oaver, alle lekkere keezekössies noar de hatsekidee.”

“Hoald oen gemak”, bromt pa ekster verstoard. “Noe wi-k gien babbels mear van oeleu höaren, dat broene monster höart hier niet dat mut hier vôt, ik goa em vôtjagen.”

“Oooo nee... ooo nee...”, jammert moe ekster zachies. “Niet doon Gait, as e oe dood bit zit ik allene met die twee bössels van wichter!”

“Röstig mar vrouwgie, dat geet niet gebeuren, ik vliege em rond de kop en ik maake een bult lawaai dan hoepelt e vaste wel gauw op.”

Pa ekster zet zich of, en vlög schreeuwend en schetterend rond de kop van 't monster. De hele vogelkolonie höaldt de oadem in, hoe zal dit oflopen?

“t”Monster”, Eggie Eekhoorn, is zich van gien kwoad bewust en zöch de lekkerste happies uut op de goodgedekte toafel. Vol oavergave hangt e an 't pindanettie en peutert de nöties der uut.

Iniens vlög der een zwatte schaduw met völle lawaai oaver em hen.

Eggie löt van schrik 't nettie lös en ploft near op het plaankie van de voedertoafel midden tussen de broodkössies. Hij kek verstoard noar boam en zöt doar de as een gek rondtollende pa ekster.

Uut zien gebaren en geschetter begrep "t monster Eggie" dat e hier neet welkom is, en dat e mut maken dat e vôtkump!

Mar hij lôt zich zomar niet vôtjaagn, wat deankt dat lilluke merakel van nen ekster wel?

Hij gromt wat onder uut nen hals en begint hellig met zien stât hen en wear te zweajen.

Pa ekster tolt boam zien kop rond en probeart um in nen kop te pikken.

Eggie slög venienig met zien scharpe klauwgies van zich of.

As pa nen kear gemeen e-raakt wördt krijst moe ekster 't uut van narigheid, de wichter kroept dichte teegn moe an en hoaldt van angst de snavel dichte.

Dan kump der nen akeligen kreet van pa den zovölle betekent as: "Help miej, hoal em bezig..!"

Moe en de wichter gaddert alle mood bie j mekaar en ziej begint ok rond de kop van Eggie te fladdern en um an te vallen.

't Broene "monster" zôt 't hopeloze van de situatie in en geet der van deur.

Net as de familie ekster zich eindelijk te good wil doen an al dat lekkers wat doar nog op de voedertoafel lig en de wichter toch nog een paar keezekössie weet te vinn'n, geet de huusdeure lös en een hellige stemme röp: "Is 't noe of e-leupen met dat geschetter hier..!" Rrrroetsss...weg is alles en iederiene.

Dan is 't stille...

Diny Kloek - Hellendoorn-

*****